

Arrest

nr. 300 753 van 29 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
 Eindgracht 1
 3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2023 met referentienummer 113520.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juni 2022 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2022 werd ingediend door :

(...)

(...)

Meerderjarige zoon :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.04.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 17.05.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en zes maanden voor de eerste en elf maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor bedreigingen, afpersing en voor hun leven en fysieke veiligheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor bedreigingen, afpersing en voor hun leven en hun fysieke veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun minderjarige zoon. Echter, hun zoon is sinds 03.07.2022 meerderjarig en dus niet langer leerplichtig. Bovendien leggen betrokkenen slechts één schoolattest voor, dat betrekking heeft op schooljaar 2021-2022. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun zoon zijn scholing hier, na het beëindigen van zijn leerplicht, heeft verdergezet. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun zoon plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands

privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. In El Salvador daarentegen beschikken zij over een ruim sociaal netwerk, bestaande uit hun beider ouders, de minderjarige dochter van mijnheer, de zus van mevrouw en de broer van mijnheer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen getuigenverklaringen voorleggen maar enkel verwijzen naar de scholing van hun zoon en hun tewerkstelling.

Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar El Salvador uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020).

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract voorleggen en hier tewerkgesteld zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 17.05.2022 verviel op dat ogenblik tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat al hun integratie inspanningen teniet gedaan zullen worden door een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een

integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds bijna drie jaar, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij zich geïntegreerd zouden hebben, dat zij Franse taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij hier hechte sociale banden opgebouwd zouden hebben, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat zij hun arbeidsovereenkomsten voorleggen evenals hun beider deelcertificaat Franse taallessen, een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en hun huurovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 29.06.2022 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 17.05.2022 van hun asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

1.3. Op 22 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 22 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 22 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de derde verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een weigeringsbeslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor bedreigingen, afpersing en voor hun leven en fysieke veiligheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren."

*Verzoeker wenst te benadrukken dat de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt, de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht.*

Verzoeker wenst te benadrukken dat conform artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker wenst te motiveren waarom er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn in het dossier waarom verzoeker de aanvraag wel degelijk dient aan te vragen in België, en zich dus niet kan begeven bij de Belgische diplomatieke post in het buitenland.

Het feit dat het verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, geeft geen vrijgeleide aan de Dienst Vreemdelingenzaken om een weigeringsbeslissing te nemen omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen (artikel 9bis), doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient zelf na te gaan of aan alle voorwaarden van de wet is voldaan.

In casu blijkt dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt, blijkt dat El Salvador een uiterst gevaarlijk land is. Er wordt zelfs gewag gemaakt dat El Salvador het gevaarlijkste land ter wereld is (!).

Verzoeker verwijst hierbij naar:

- het persartikel "Noodtoestand afgekondigd in El Salvador na 62 bendemoorden in 24 uur" van NOS Nieuws;
- het persartikel "Ongekend bloedig weekend laat zien: in El Salvador is het pact tussen regering en bendes verbroken" van Trouw van 31 maart 2022;
- het persartikel "U.S. Treasury: El Salvador government negotiated with gangs" van ABC News van 9 december 2021;
- het persartikel "El Salvador. From bad to worse: Nayib Bukele's split with Washington" van Americas Quarterly van 15 december 2021;
- het persartikel "62 moorden op 1 dag in El Salvador, parlement roept noodtoestand uit" van VRT NWS van 27 maart 2022 ;
- het persartikel "US sanctions El Salvador officials accused of negotiating with gangs" van CNN van 9 december 2021 ;
- het persartikel "Asesinan a balazos a un joven de 16 años en Mejicanos" van El Mundo van 4 maart 2022;
- de Nansen Note 2021/2 "El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag";
- <https://www.tijd.be/politiek-economie/internationaal/latijns-amerika/el-salvador-het-gevaarlijkste-land-ter-wereld/9696465.html>

Verzoeker zelf benadrukt dat hij vreest voor bedreigingen, afpersing en voor zijn leven en fysieke veiligheid indien hij zou moeten terugkeren naar El Salvador. Dit komt ook overeen met de bovengenoemde informatie. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt hier evenwel onvoldoende rekening mee.

Voor verzoeker is het dan ook onmogelijk om de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het buitenland.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering (onontvankelijk) van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in strijd is met artikel 3 EVRM, alsook van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

De verzoekende partijen tonen niet aan op welk punt de voormelde motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. De verzoekende partijen stellen dat zij vrezen voor bedreigingen, afpersing en voor hun leven en fysieke veiligheid indien zij zouden moeten terugkeren naar El Salvador en dat het voor hen dan ook onmogelijk is om de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het buitenland.

In hun aanvraag vermeld in punt 1.1., die zich tevens in het administratief dossier bevindt, zetten de verzoekende partijen deze vrees uiteen als volgt:

“En effet, d'une part, s'il retourne en République de Salvator, Monsieur J.L.L.A. (...), et sa famille, risque très sérieusement d'y être attaqué par les « Pandillas » (menaces de mort et tentatives d'extorsion).

(...) 1. Un impossible retour au Pays du fait du risque d'attaques de Monsieur J.L.L.A. (...), et de sa famille, par les « Pandillas » (menaces de mort et tentatives d'extorsion) :

En effet, Monsieur J.L.L.A. (...) est originaire de la République du Salvador (pièce 1).

Il connaît toutefois des problèmes dans son pays dans la mesure où, lors du changement de parti politiques au pouvoir, les « Pandillas » (mafia d'Amérique centrale) ont fait pression auprès de lui afin d'obtenir des informations en sa qualité d'ancien chauffeur de politiciens.

Monsieur J.L.L.A. (...) a également été victime de menaces de mort et de tentatives d'extorsion.

Il n'a dès lors eu d'autre option que de fuir le pays afin de garantir sa sécurité physique.”

2.8. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing over voornoemde vrees als volgt:

“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor bedreigingen, afpersing en voor hun leven en fysieke veiligheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor bedreigingen, afpersing en voor hun leven en hun fysieke veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Door louter de elementen van hun aanvraag te herhalen, weerleggen noch ontkrachten de verzoekende partijen voornoemde motieven. Evenmin tonen zij hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre dat de verzoekende partijen met hun betoog zouden aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.9. Waar de verzoekende partijen stellen dat uit informatie waarover zij beschikken, blijkt dat El Salvador een uiterst gevaarlijk land is, dat er zelfs gewag wordt gemaakt dat El Salvador het gevaarlijkste land ter wereld is en zij verwijzen naar:

“- het persartikel “Noodtoestand afgekondigd in El Salvador na 62 bendemoorden in 24 uur” van NOS Nieuws;

- het persartikel “Ongekend bloedig weekend laat zien: in El Salvador is het pact tussen regering en bendes verbroken” van Trouw van 31 maart 2022;

- het persartikel “U.S. Treasury: El Salvador government negotiated with gangs” van ABC News van 9 december 2021;

- het persartikel “El Salvador. From bad to worse: Nayib Bukele’s split with Washington” van Americas Quarterly van 15 december 2021;

- het persartikel “62 moorden op 1 dag in El Salvador, parlement roept noodtoestand uit” van VRT NWS van 27 maart 2022 ;

- het persartikel “US sanctions El Salvador officials accused of negotiating with gangs” van CNN van 9 december 2021 ;

- het persartikel “Asesinan a balazos a un joven de 16 años en Mejicanos” van El Mundo van 4 maart 2022;

- de Nansen Note 2021/2 “El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”;

- <https://www.tijd.be/politiek-economie/internationaal/latijns-amerika/el-salvador-het-gevaarlijkste-land-ter-wereld/9696465.html>”, kan de Raad slechts vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partijen deze informatie hebben voorgelegd bij hun aanvraag vermeld in punt 1.1. of bij

een actualisatie hiervan, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het komt immers aan de verzoekende partijen toe om klaar en duidelijk in hun aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

2.10. De verzoekende partijen stellen dat het feit dat het verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, geen vrijgeleide geeft aan de Dienst Vreemdelingenzaken om een weigeringsbeslissing te nemen omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen (artikel 9bis), doch dat de verwerende partij zelf dient na te gaan of aan alle voorwaarden van de wet is voldaan.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij de weigering van het verzoek om internationale bescherming als vrijgeleide heeft gebruikt om de thans bestreden beslissing te nemen. Uit de motieven blijkt immers dat de verwerende partij alle door de verzoekende partijen aangevoerde omstandigheden *in concreto* heeft onderzocht – minstens tonen de verzoekende partijen niet aan met welke door hen aangevoerde omstandigheden de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden – doch heeft geoordeeld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangevoerde (bewering betreffende de) vrees voor bedreigingen, afpersing en voor hun leven en fysieke veiligheid bij een terugkeer naar El Salvador betreft, heeft de verwerende partij concreet onderzocht of dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch geoordeeld dat de verzoekende partijen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven, dat het aan de verzoekende partijen is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren en dat de loutere vermelding dat de verzoekende partijen vrezen voor bedreigingen, afpersing en voor hun leven en hun fysieke veiligheid niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

2.11. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

De Raad stelt vast dat voornoemde motieven van de bestreden beslissing omtrent de vrees van de verzoekende partijen conform de rechtspraak over artikel 3 van het EVRM zijn.

Immers, wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partijen betwisten geenszins het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij geen bewijzen voorleggen die de bewering van de vrees voor bedreigingen, afpersing en voor hun leven en fysieke veiligheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, kunnen staven. De Raad herhaalt dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Door louter te beweren dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing, maken de verzoekende partijen dit dan ook geenszins concreet aannemelijk.

Nog daargelaten de vaststelling dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partijen de ‘persartikels’ en een nota van Nansen betreffende El Salvador, zoals weergegeven in punt 2.9., bij hun aanvraag hebben gevoegd of in hun aanvraag hebben uiteengezet dat El Salvador een uiterst gevaarlijk land is en dat er zelfs gewag wordt gemaakt dat El Salvador het gevaarlijkste land ter wereld is, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dit in de bestreden beslissing niet in overweging te hebben genomen, maken de verzoekende partijen met de loutere opsomming van titels van enkele ‘persartikels’ en van een nota van Nansen en met het algemeen betoog dat El Salvador een uiterst

gevaarlijk land is, dat er zelfs gewag wordt gemaakt dat El Salvador het gevaarlijkste land ter wereld is, niet concreet aannemelijk dat zij bij een terugkeer een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.12. Met het betoog dat het feit dat het verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, geen vrijgeleide geeft aan de Dienst Vreemdelingenzaken om een weigeringsbeslissing te nemen omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen (artikel 9bis), lijken de verzoekende partijen ook kritiek te leveren op het motief in de bestreden beslissing dat zij geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, dat de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf bijgevolg geen andere beoordeling wettigen dan die van deze instanties. Dit betreft echter een overtollig motief. Immers volstaat de onbetwiste, minstens niet-weerlegde, motivering in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen geen bewijzen voorleggen die de bewering van een vrees voor bedreigingen, afpersing en voor hun leven en fysieke veiligheid kunnen staven, dat het aan de verzoekende partijen is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren en dat de loutere vermelding dat de verzoekende partijen vrezen voor bedreigingen, afpersing en voor hun leven en hun fysieke veiligheid niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, om de bestreden beslissing, voor wat de door hen aangevoerde vrees betreft, te schragen. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het is dan ook ten overvloede dat de Raad opmerkt dat de verzoekende partijen niet betwisten dat zij geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De Raad merkt op dat de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) blijken het administratief dossier dateren van 25 augustus 2020 en 25 november 2021. Naar aanleiding van het beroep tegen deze beslissingen van het CGVS werden door de Raad bij arrest nr. 251 729 van 26 maart 2021 respectievelijk bij arrest nr. 272 674 van 12 mei 2022 voormelde beslissingen bevestigd. Door te verwijzen naar artikels en rapporten die dateren van de periode 2021 tot en met maart 2022 en aldus van voor het laatste arrest van de Raad omtrent het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de verwerende partij niet dienstig kon verwijzen naar de vaststellingen van “*de bevoegde instanties*” (*in casu* het CGVS en de Raad). Zij tonen niet *in concreto* aan dat de bevindingen van het CGVS en de Raad heden niet meer als correct of actueel kunnen worden beschouwd, waardoor de verwerende partij alsdan niet kon volstaan met een verwijzing naar deze beoordeling.

2.13. Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen geenszins concreet aannemelijk dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn in het dossier waarom zij deze dienen in te dienen in België, minstens tonen zij niet aan met welke door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden de verwerende partij ten onrechte geen rekening of op foutieve, onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze rekening heeft gehouden. Evenmin tonen de verzoekende partijen met voorgaand betoog aan dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek naar hun situatie, onbehoorlijk gedrag van de Minister van Binnenlandse Zaken of dat zij “*volledig ten onrechte*” de thans bestreden beslissing krijgen.

2.14. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 558 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 558 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER